

[Inger Gautier Schmit.]

Bunke Reklamehæfter efter den anden med Hensyn til, hvilken Medicin og hvilket Fabrikat der var det bedste. Det hele er endt i meget stor Uklarhed, der som oftest er resulteret i, at de, der har kunnet raabe højest, de, der har haft de største Midler til vældig Reklame, som jo ofte paa en næsten markskrigerisk Maade pranger i vore Aviser, de, der paa den mest paa-gaaende Maade har kunnet hypnotisere Befolkningen til at tro, at det Middel var det eneste saliggørende, er løbet af med Prisen.

Det kan maaske ikke bebrejdes vore danske Læger, at de overfor den Strøm af Varer, som her kommer paa Markedet, har givet op og i mangfoldige Tilfælde anviser Medicin, som absolut er meget kostbar for Befolkningen. Her tror jeg, at der trænges til en Simplificering, og hertil tænker jeg mig, at man efter Lovforslaget vil kunne have tilstrækkelige Midler. Det viser sig nemlig, at alt, hvad der er udenlandsk, for mangfoldige danske Læger har en overordentlig stor Tiltrækning, og jeg kan, ligesom den ærede tidligere Taler, i høj Grad henstille til danske Læger, at de, navnlig naar dette Lovforslag bliver vedtaget, bruger dansk Medicin, thi naar vore udmærkede Apoteker og lige saa gode danske Fabrikker — for det regner jeg de fleste af dem for at være — kan fremstille disse Varer, er der jo ikke nogen Mening i, at vi køber kostbar udenlandsk registreret Medicin med et eller andet fremmed Navn i Stedet for at købe det her hjemme under det kemiske Navn til en ganske anderledes billig Pris.

Lovforslaget bestemmer, at der herefter skal føres Kontrol og Tilsyn med de fabriksfremstillede Specialiteter. Det er jo et Ønske, som har været fremme lige fra 70'erne, men som aldrig nogen Sinde er naaet til at blive opfyldt, idet hverken den tidligere Indenrigsminister Hauge eller Sundhedsminister Rubow naaede at faa gennemført noget i saa Henseende her paa Rigsdagen. Jeg kunde dog tænke mig, at vi nu, efter at dette Spørgsmaal saa ofte har været fremme, maatte kunne enes om at finde en heldig Form for Løsningen af dette meget vigtige Spørgsmaal med Hensyn til Billiggørelse af Befolkningens Medicin.

Forslaget tilsigter tillige at bremse for den usunde og voldsomme Reklame, som ofte er paahæftet disse forskellige Præparater, og hvor man reklamerer om Helbredelse. Man ønsker at forbyde visse uautoriserede Formelsamlinger, hvortil man

henregner Reklamehæfter, som udsendes og ledsages af medicinske Vejledninger. Denne Trafik er ikke heldig, og det er et Spørgsmaal, som man bør tage op til Overvejelse. Det kan jo aldrig forbydes Folk at reklamere med en Vare, men at reklamere med den som sundhedsbringende og som lægende, det er alligevel at gaa betydeligt videre, og det maa tages under Overvejelse, om man ikke her er ved et Punkt, hvor der kan sættes: Forbudt.

Forslaget hviler, som sagt, paa Bevillingsprincippet, og denne Bevilling beholder Indehaveren, saa længe han lever. Jeg vil i denne Forbindelse nævne § 37, hvor der tales om, at Bevillingen kan fratages ved Konkurs, men atter gives tilbage, hvis de økonomiske Forhold ændres. Der staar i denne Paragraf, at det er Ministeren, der ordner det nødvendige i Tilfælde af Konkurs. Jeg mener dog, det maa tages under Overvejelse, om man ikke her i noget større Grad bør have dette for Øje, at der jo ogsaa i saadanne Tilfælde kunde være Kreditorer, som kunde have nogen Indflydelse i saa Henseende. Apotekerfondens Virksomhed faar gennem dette Lovforslag selvsagt en meget betydelig udvidet Virksomhed dels gennem dette, at der gaar betydelig større Afgifter ind, idet alle Apoteker herefter tænkes at skulle give Afgift til Fonden, dels derigennem, at denne i den foreslaaede Amortisations-tid skal betale visse Procenter til Afviklingskassen, skal betale udvidede Udgifter til Visitatorer, til Laboratorier og alle dermed følgende Udgifter. Men da denne Kasse har den behagelige Forskellighed fra de fleste andre Kasser, at den i alt Fald paa et vist givet Tidspunkt har haft for mange Penge, er der alligevel Haab om, at den vil kunne bære disse forskellige øgede Udgifter, som lægges paa den.

Med Hensyn til Afgiften gaar Ministeren jo en anden Vej end den hidtil praktiserede, idet den fordeles dels paa Indtægten, dels paa Omsætningen — de reelle Apoteker tænkes dog fritaget for Omsætningsafgiften i Amortisationstiden. Hvorvidt denne Form for Afgift er tilfredsstillende, skal jeg ikke udtale mig om i Dag, idet man i et Udvalg bedst vil kunne drøfte hele denne Side af Sagen, som jo trænger til nærmere Belysning. Men jeg har forstaaet, at denne Form for Afgift vil virke lettende for de smaa Apoteker og lægge noget større Byrder paa de store, og den Tendens kan maaske ikke siges at være helt ubillig i Betragtning af den meget store Omsætning, de store Apoteker har.